

Revertir la repressió

- Actualitat - Articles opinió -

Sobre la repressió

Fa uns dies una companya em va dir que perquè no mirava d'escriure sobre la repressió i com fer-li front. De fet, em demanava que expliqués el que ja fa un temps vaig dir sobre el judici del [cas 27 i més](#), que no assistiria voluntàriament al jutjat. Em va explicar que hi havia companyes i companys que estaven amoïnats per les conseqüències que una actitud com aquesta em pogués comportar. I més tenint present les nombroses voltes que ha fet la repressió des de fa uns anys, amb cada vegada més gent a la presó per causes polítiques. La veritat és que quan m'ho va demanar, vaig entendre que era lògic el que em plantejava. I que d'alguna manera hi havia de donar resposta. Ni que fos per clarificar idees, posar-les a sobre la taula i, per tant, permetre debatre-les.

En realitat, fer-ho suposa tot un repte. Exigeix pensar bé el que un fa i obliga a fer-se una crítica a un mateix. No amagaré que no és una tasca fàcil, especialment intentar-ho explicar en poques paraules i fer-ho en primera persona. Però com que el que exposaré és fruit d'una opinió personal que vull compartir, ho faré d'aquesta manera. En altres paraules, el que segueix no implica a la resta d'encausades en el cas 27 i més ni tampoc l'organització on milito i per la qual jo hi estic implicat, la CGT.

Al llarg de la vida, com tants d'altres companys i companyes de sindicat, moviments socials, etc., hem vist de ben a prop la repressió. De moltes maneres diferents. L'hem patit i l'hem combatut. De tant que l'hem tingut a sobre, se'ns ha acabat fent familiar. I hem anat aprenent el seu funcionament, què busca i com ho busca. Per exemple, hem après que les situacions repressives no són ni particulars ni casuals. És a dir, que no passen una única vegada, sinó que es van repetint de forma similar de manera reiterada, tant quan ens toca de prop com quan ens cau molt més lluny. Per tant, en la mesura que respon a un patró, a una planificació, tampoc és casual. No hi ha errors. Quan es mostra una força bestial reprimint una manifestació, es creen imatges volgudes. Quan s'encausa algú amb arguments esperpèntics, és que es vol atacar aquest algú i, sobretot, normalitzar l'esperpent. Com a eina de repressió futura. De fet, és ben bé allò que deia un detingut pels feixistes quan se l'enduien (per no tornar mai més), "no els perdonis, mare, que saben el que es fan".

També hem après el dolor que causa la repressió. Tant sobre la persona que la rep directament com sobre l'entorn de qui la pateix. Un dolor que, a banda de càstig, cerca desactivar les seves militàncies. Hem vist també com la repressió genera aïllament, fent viure a qui n'és objecte realitats allunyades de les experiències quotidianes de la majoria de la població. Assenyala com a "no normal" a qui la rep i al seu entorn. En fer-ho ens limita la capacitat de comunicar-nos i, conseqüentment, la nostra acció política. De tant que ho hem vist, de tant que ho hem patit, sabem que la repressió és una acció de la política en contra nostre. Que neix del conflicte, de l'explotació i l'opressió, i que és inherent a l'estat, entès com el monopoli de classe de la política.

En síntesi, la lluita contra la repressió és política en ella mateix. I, per tant, ens genera un dilema. Respondre-hi és una necessitat imperiosa. A banda del recolzament personal a les persones que la pateixen, la resposta que visualitzem és de caire polític. Això ho tenim molt clar. Però, i aquí radica el problema, es tracta d'una resposta. És a dir, tot acte repressiu imposa un terreny de joc, marca l'espai de la lluita. En el nostre cas, ens pren la iniciativa. Ho hem vist moltes vegades. Fins i tot quan tractem de polititzar el discurs contra la repressió, quan el situem en el terreny de les polítiques de control i submissió social, deixem de parlar d'allò que defineix la nostra lluita per passar a descriure actuacions sobre nosaltres del nostre enemic. I això ens acaba limitant. No és el mateix parlar de com revertim una privatització o de com alliberem un espai que resoldre respostes a empresonaments, multes o judicis.

Dit tot això, la qüestió és com resoldre aquesta contradicció. En abstracte crec que és imprescindible intentar no perdre la iniciativa política en tot el procés. Ara, un cop dit, cal concretar què significa això i com posar-ho en pràctica en cada cas concret.

I aleshores, què?

Com deia, em toca mirar de respondre aquesta pregunta i, concretament, el perquè de l'actuació que he anunciat a companys de sindicat i de militància. Abans, però, vull recordar que a les encausades en aquest cas se'ns acusa d'haver participat en un entramat amb finalitats criminals format per persones de la Coordinadora d'Assemblees de Facultat, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i la Confederació General del Treball (tot i que l'altre treballador acusat és membre dels Col·lectius Assemblearis Universitaris, el sindicat CAU-IAC). Recollint [les denúncies d'alts càrrecs de la UAB](#), el fiscal conclou que les persones encausades vam dur a terme un pla preconcebut, amb finalitats criminals, adreçat a enderrocar la institució. I dins d'aquesta fulla de ruta es va muntar una candidatura a rector (que va treure quasi el 80% dels vots, però va perdre), es van presentar mocions al claustre de la UAB, convocar vagues, fer assemblees i, finalment, ocupar el rectorat. És a dir, es van fer coses que formaven part de les tradicions de lluita sindical i estudiantil a la UAB. En general, les persones encausades de manera pública hi havíem participat: érem claustrals, o delegats sindicals, o portantveus, o anàvem a les assemblees, a les manifestacions, etc. I ara, [per tot allò, ens demanen entre 11 i 14 anys de presó a cadascú/na de nosaltres](#). En el meu cas, per exemple, s'assenyala que vaig participar en una roda de premsa. I, òbviament, ho vaig fer i el que hi vaig dir és públic. En altres encausades es reproduïxen situacions similars.

Si ens hi pensem a pensar, l'esquema de l'acusació penal que ens portarà a judici és molt simple i segueix un fil d'aquest tipus: «Aquestes persones participen de col·lectius i espais legals, duen a terme actuacions que en si mateixes són legals o permeses, però com que la seva finalitat és il·lícita (enderrocar la institució), aleshores cometem il·legalitats que han de ser perseguïdes amb la presó». Val la pena remarcar que aquesta línia argumental del fiscal va ser directament promoguda per l'estructura de les denúncies encadenades que van fer, a comissaria, tres membres de l'anterior equip de govern de la UAB, el rector, al secretària general i la vice-rectora d'estudiants. L'acusació ha tirat endavant i ara mateix el jutjat d'instrucció ens està fent arribar l'escrit d'acusació del fiscal, amb un termini per presentar nosaltres el de defensa, pagar la responsabilitat civil, que les acusacions particulars es manifestin i, posteriorment, fixar traslladar-ho tot al jutjat penal que fixarà data de judici.

Com he dit en diverses ocasions, jo no penso presentar-me a cap jutjat en relació aquest cas per voluntat pròpia. I en penso assumir les conseqüències. Però, perquè assumeixo una actitud que en principi podria semblar temerària? Per vèries raons. En primer lloc, considero que hem d'intentar no entrar en el terreny d'acció política que ens planteja la repressió. Un escenari que és estrictament defensiva, on es tracta de justificar que no vam fer res dolent i que, per tant, se situa a les antípodes d'allò que hem vingut a fer amb la nostra militància a la universitat: aturar les privatitzacions, revertir la precarietat i construir unes universitats al servei del poble. Potser aquesta no sembli una raó determinant, però n'és una i a la balança ja comença a pesar.

Un segon motiu radica en la voluntat de poder triar nosaltres el camp de batalla. És innegable que quan els poders fàctics d'una universitat en procés de privatització i el·lització construeixen una argumentació per enviar-nos a la presó, estem patint un atac del qual hem de defensar-nos i respondre. I això ho podem fer a l'espai que ells, que són qui porten la iniciativa en aquest aspecte, ens han preparat o mirat, nosaltres, de crear un nou terreny de joc. No anant al jutjat sortim d'aquest espai on ara ens estan esperant. N'obrim un de nou i, possiblement, fem créixer la tensió entorn el cas. Una tensió que es traslladarà directament a sobre la universitat, que pot experimentar com (com a mínim, qui sap si també més persones) un treballador seu, un professor que a més és sindicalista, travessa una situació legal complicada per culpa d'una denúncia que encara ara genera incredibilitat a una bona part de la comunitat universitària. La millor forma de desmentir una mentida és que qui l'ha construït ho faci. Més enllà de les persones concretes que en el seu moment van denunciar-nos fent ús dels seu càrrec a la universitat, l'actual equip de govern de la UAB pot dir públicament el que a porta tancada fa temps que reconeixen, i que reconeixien més explícitament quan estaven en campanya electoral. I que encara no han fet formalment. Una passa així suposa desmentir l'anterior rector i companyia. Segurament no l'han dut a terme pel que suposa fer-ho i perquè, fins ara, no han rebut una pressió suficient per recórrer aquest camí. Un camí que deixaria despulcat el nucli dur de l'argumentació del fiscal.

En tercer lloc, i potser ara és el factor de més pes, és la normalització de la repressió. Aquestes darreres setmanes hem viscut uns episodis inèdits a Catalunya i fa que es parli, per primer cop, de presos polítics [quant de silenci, però, durant aquests darrers anys quan de presos i preses polítiques no ens n'han faltat: anarquistes, autònoms, independentistes, insubmisos, sindicalistes, militants de moviments socials, etc.]. Més enllà de l'estat d'opinió creat en una part de la societat catalana, el que crida l'atenció és l'argumentació que hi ha darrere alguns dels empresonaments actuals. Per exemple, llegint la interlocutòria de la jutgessa Carmen Lamela i que va enviar a en Jordi Cuixart i Jordi Sánchez a la presó, s'observa una cantarella similar a la que feta servir pel fiscal un any abans en el seu escrit d'acusació en contra nostra: s'organitzen actes «legals» per perseguir finalitats il·legals. És a dir, sembla que en termes de control social i de la dissidència, l'Estat ha obert un nou meló. L'estructura d'aquestes acusacions, si deixem que es generalitzi, és aplicable a qualsevol acció que, independentment del format que prengui, plantegi la voluntat de canviar l'actual estatus. Una manifestació on es pretengui col·lectivitzar l'economia, per exemple, pot ser tractada igual si es decideix que cal reprimir i deixar fora de joc. No cal cap reforma de cap llei. Simplement s'argumenta que una finalitat política en contra l'ordre establert és motiu suficient per empresonar-nos.

Aquest darrer punt no ens deixa massa marge. O entrem a parlar aquest nou llenguatge criminalitzador de la lluita o li fem front. Políticament. Ara encara hi som a temps. Aquest nou discurs repressiu tot just està naixent i ens correspon evitar, amb les nostres forces, que es normalitzi. I em temo que ens pertoca a nosaltres, a aquelles i aquells que mai hem defensat l'ordre de l'estat que és qui, en definitiva, l'ha construït. Possiblement si deixem passar el temps i entrem a jugar el seu joc, com aquests dies estem veient que hi ha qui hi està entrant, aquest nou gir repressiu s'intensificarà i se'ns farà més normal. En definitiva, a la repressió política hi responem amb política. Tractant de mantenir el nostre discurs, d'evitar que el seu s'imposi com el marc que regeix les regles de la confrontació i intentant definir nosaltres l'espai de conflicte. D'aquí la decisió presa.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*